

Arrest

nr. 259 453 van 20 augustus 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X. Tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op X.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 21 april 2019. Op 26 april 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 september 2020 wordt de eerste verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 26 oktober 2020 wordt de tweede verzoekende partij gehoord op het CGVS.

Op 29 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissing, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van de eerste verzoekende partij, de heer D.C.J.A. (hierna: verzoeker):

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 17 mei 1982 in Barquisimeto (Lara) in Venezuela geboren te zijn. U bent getrouwd met C.Y.V.P. (CGVS X, OV X). U hebt twee kinderen uit een vorige relatie. Zij verblijven bij hun moeder. Uw laatste woonplaats in Venezuela was een appartement in Cabudare (Lara). U woonde er alleen.

Samen met uw oom Jh.O.C.G. (CGVS X, OV X) en J.R.A. was u vennoot van een zaak in airconditioning. U werkte er in het atelier. Het was uw full time bezigheid. De zaak draaide goed.

U was ingeschreven bij de partij Primero Justicia. U werkte voor L.P., een persoon die rechtstreeks verbonden is aan de partij. L. hield zich bezig met humanitaire aangelegenheden. U hielp hem daarmee door bijvoorbeeld medicijnen te halen en vervoeren. U had geen politieke activiteiten.

Op 12 mei 2017 werd u samen met uw oom tegengehouden aan een checkpoint. Ze vonden medicijnen in jullie auto en namen jullie mee naar het commissariaat. Jullie werden afgeperst, voor 10.000 dollar zouden ze jullie vrijlaten. Jullie betaalden 3000 dollar en mochten gaan, op voorwaarde dat jullie een maand later nog 7000 dollar zouden betalen. Dat deden jullie niet.

Op 5 september 2017 werd u opgepakt in San Antonio (Táchira) door de CICPC. Een rechtbank in Valencia had u laten seinen vanwege drugsfeiten. Uiteindelijk werd u overgeplaatst naar Valencia. Uw advocaat zei dat u opgepakt was omdat u de 7000 dollar nog niet betaald had. Ze gebruikten een echte drugszaak om in een andere staat om u onder druk te kunnen zetten. Na 8000 dollar te hebben betaald, werd u voorwaardelijk vrijgelaten door een rechter die betrokken was bij de afpersing.

Op 23 januari 2019 kwamen twee mannen van de CICPC naar de zaak, uw oom was daar aanwezig. Ze vroegen waar u was en namen gereedschap mee. Ze bedreigden hem. Ze stopten hem in een bestelwagen en namen hem mee. Ze zeiden dat ze hem gingen doden maar lieten hem uiteindelijk ergens achter en reden weg. Hij belde uw vrouw en waarschuwde jullie.

Op 24 januari vertrok u uit Venezuela, u ging naar Colombia. Op 21 april 2019 kwam u in België aan, hier diende u op 26 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort, identiteitskaart en geboortakte. Jullie huwelijksakte. Uw brief van Primero Justicia. Uw profiel in het systeem van de CICPC. Uw vrijlatingsbrief uit november 2019. Een bevel om u uit het systeem van gezochte personen te halen. De notulen van de rechtszitting van 15 mei 2017. Enkele mails met betrekking tot een donatie van medicijnen aan een ziekenhuis en een zending.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw oom Jh.O.C.G. (CGVS X, OV X). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U vreest dat de CICPC u opnieuw zal vinden en u zal vermoorden (CGVS, p. 12, punt 120).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen van mei 2017, september-november 2017 en 23 januari 2019, en het verband tussen die gebeurtenissen, zoals zij door u, uw neef J.A.D.C. (CGVS X, OV X) en zijn vrouw C.Y.V.P. (CGVS X, OV X) worden voorgesteld. Dit zou immers, volgens jullie verklaringen, het werk zijn de nationale CICPC in zijn geheel in samenwerking met de Venezolaanse justitie. Jullie werden in mei 2017 aangehouden in

de buurt van een manifestatie wanneer jullie geneesmiddelen in het land brachten. Zij lieten jullie terug gaan na betaling van 3000 dollar met de afspraak dat jullie de overige 7000 dollar zouden betalen.

Uw neef J. werd dan op 5 september 2017, een klein half jaar na het eerste incident, gearresteerd in San Antonio (Táchira), op 500 kilometer van Acarigua. Hij werd uiteindelijk overgeplaatst naar Valencia (CGVS, p. 17, punt 183 en CGVS X, p. 12, punt 118-120 en p. 18, punt 172), een reis van 675 kilometer. Daar zat hij in de cel, op 175 kilometer van Acarigua. Zijn advocaat had gesproken met mensen van de CICPC (CGVS X, p. 16, punt 152-153). “[De advocaat] had mij uitgelegd dat alles te maken had met het feit dat ik niet betaald had voor het incident van 12 mei. Ze hadden een zaak gezocht waar ik niets mee te maken had en wilden mij daar bij betrekken. Ze hadden gekozen voor een drugszaak, omdat dan het openbaar ministerie verplicht is automatisch een aanhoudingsbevel uit te schrijven (CGVS X, p. 12, punt 119).” Zo wilden ze J. aanhouden (CGVS X, p. 16, punt 153). Gewezen op de afstand tussen Acarigua en Valencia en gevraagd hoe de agenten uit Valencia betrokken zijn bij de afpersing van mei 2017, antwoordt J.: “Ik ben daar niet zeker van. Maar ze werken allemaal samen. Het is een nationaal korps. En op basis van wat mijn advocaat mij gezegd heeft. Kan ik afleiden dat ze een verre plaats kiezen zodat het voor de familie moeilijk is om je te komen bezoeken en ze zo weer druk kunnen uitoefenen (CGVS X, p. 17, punt 160).” U verklaart dat het in Valencia niet om dezelfde twee ambtenaren ging als de eerste keer (CGVS, p. 19, punt 209-211). U schetst het volgende beeld: “[...] Maar het gaat hier over een heel organisme. Het gaat dan zo, ze zeggen: luister, ik wil dat je die persoon gaat aanhouden. Dus ze doen dat niet daar ter plaatse. Ze houden je op een andere plek aan, omdat je eerder beschuldigd werd door degene die de opdracht gaf voor de aanhouding. Dus die persoon stelt zich met een andere entiteit in contact. Het is bijvoorbeeld alsof Brussel contact opneemt met Gent. [...] (CGVS, p. 19, punt 212).” De rechter, die J. vrijliet na de betaling, zou betrokken geweest zijn bij de afpersing (CGVS X, p. 15-16, punt 145). Het is niet geloofwaardig dat de nationale CICPC en de Venezolaanse justitie u zouden betrekken bij een drugszaak uit een volkomen ander deel van het land en u arresteren aan de grens om het overige bedrag van de afgesproken som te betalen, een klein half jaar na het eerste incident.

Dat zij dit voor hun plan bestaande rechtszaken zouden gebruiken en een officiële weg zouden volgens, waarbij alles vastgelegd werd met documentatie, houdt geen steek. De CICPC maakte gebruik van een bestaande drugszaak, J. werd gelinkt aan een zaak waar hij niets mee te maken had. Die zaak werd gebruikt om hem aan te kunnen houden (CGVS X, p. 12). In San Antonio werden hem die beschuldiging en het document dat vermeldde dat hij gezocht werd getoond. Ze hebben zijn vingerafdrukken en een foto van hem genomen. Hij is daar voor een rechter verschenen (CGVS X, p. 12, punt 119). Ook in Valencia verscheen J. voor een rechter, die een beslissing nam. Ook naar aanleiding van zijn vrijlating was er een rechtszitting en een rechterlijk bevel (CGVS X, p. 13, punt 121). Hij werd onschuldig verklaard voor de drugsfeiten. Hij legt daarover ook documenten voor, het bevel tot vrijlating en een bevel om hem uit het systeem van gezochte personen te halen (CGVS X, p. 17-18, punt 165-172). Dat dit allemaal in werking werd gesteld om jullie de zeven of acht duizend dollar te laten betalen, die jullie bij de allereerste afpersing nog niet konden betalen, is totaal niet aannemelijk.

Het grootse complot dat u beschrijft houdt nog minder steek gezien zij jullie de eerste keer wel gewoon konden oppakken en beschuldigen van deelname aan een demonstratie waarin jullie niet deelnamen, en vervolgens vasthielden tot jullie 3000 dollar betaalden (CGVS, p. 11 en 12, punten 116-118 en CGVS X, p. 11 en 12). Dat zij voor de betaling van het achterstallige bedrag dan plots een enorme officiële constructie moeten opzetten houdt geen steek.

Over het eerste afpersingsincident kunnen nog enkele zaken worden opgemerkt. Op 12 mei 2017 werd u, in Araure, samen met uw neef J. tegengehouden door de CICPC. Zij ontdekten kisten met medicijnen bij jullie en namen jullie mee naar hun kantoren (CGVS, p. 11, punt 115-117). De agenten vroegen voor wie de medicijnen bestemd waren, u verklaart dat jullie hen vertelden: “[...] dat het om giften ging, uit Miami. Dat zijn giften die verzameld werden onder de Venezolanen daar (CGVS, p. 11, punt 116).” Uw neef verklaart echter: “Ze vroegen ons naar de facturen, maar die hadden we niet, want het was een donatie. Ze vroegen voor wie de medicijnen bestemd waren. We zeiden dat ze voor persoonlijk gebruik waren, want we wilden er niemand bij betrekken. Ze zeiden dat ze niet dom waren. Dat dat soort verzendingen heel vaak bedoeld was als donatie aan klinieken (CGVS X, p. 11, punt 115).” Volgens u vertelden jullie de agenten dat het om giften ging, volgens uw neef probeerden jullie dat net te ontkennen, jullie hadden de facturen niet. Volgens hem vertelden jullie dat de medicijnen voor persoonlijk gebruik waren. Jullie verklaring hierover is dus niet consistent en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Jullie werden meegenomen naar de kantoren van de CICPC (CGVS, p. 14, punt 151). U verklaart “[b]ij het binnengaan van Araure (CGVS, p. 14, punt 154)” in de gevangenis, in de kantoren van de CICPC, te hebben gezeten (CGVS, p. 15, punt 155). Volgens uw neef was het Acarigua (CGVS X, p. 17, punt 159). Het CGVS erkent dat de twee steden aaneengesloten zijn, zoals uw neef ook bevestigt (CGVS X, p. 5, punt 38). Toch mag van twee mannen die er al jaren wonen (CGVS, p. 6, punt 55 en CGVS X, punt 6,

punt 62) verwacht worden dat jullie weten waar het kantoor van de CICPC, waar jullie worden vastgehouden, ligt. Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hierover verschillen.

Uiteindelijk werden jullie vrijgelaten omdat er 3000 dollar betaald werd, op voorwaarde dat de rest later betaald zou worden (CGVS, p. 16, punt 175). Gevraagd hoe dat praktisch afgesproken werd, verklaart u: "Nee, wel zij zeiden dat wij dat binnen een bepaalde tijdspanne moesten verzamelen. Ze vroegen ons in welke tijdspanne wij dat konden. Maar wij hebben geen rechtstreeks akkoord bereikt (CGVS, p. 16, punt 176)." U bevestigt daarna dat zij jullie eigenlijk zonder afspraak rond de betaling van de rest van het geld lieten gaan (CGVS, p. 16, punt 177). Gevraagd hoe er afgesproken werd om de overige 7000 dollar te betalen, verklaart uw neef: "We moesten dat gewoon na een maand betalen (CGVS X, p. 16, punt 147)." Nogmaals gevraagd wat de afspraken daarrond waren, verklaart hij: "Ja, we moesten naar daar gaan en het afgeven (CGVS X, p. 16, punt 148)." Zijn vrouw C. verklaart dan weer: "Zij hebben gepraat met de advocate en een akkoord bereikt. Ze zouden nog drie duizend dollar moeten betalen, en dat zouden ze doen doorheen de maand (CGVS X, p. 10, punt 110)." Jullie spreken een bedrag van 10.000 dollar af met de agenten in ruil voor jullie vrijlating, maar betalen slechts 3000 dollar. Dit onder voorwaarde dat de overige 7000 nog betaald moet worden. Over hoe dat zou gebeuren zijn de verklaringen van uw neef beknopt en vaag. Zelf verklaart u dat er zelfs geen afspraken gemaakt werden en jullie gewoon vrijgelaten werden, wat weinig geloofwaardig lijkt. Ten slotte komen jullie verklaringen onderling niet overeen. Dit komt allemaal weinig overtuigend over en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen uit mei 2017 zoals zij door jullie voorgesteld worden.

Ter staving van dit eerste incident legt u nog de notulen neer van de hoorzitting van 15 mei 2017 van de Strafrechtbank van eerste aanleg van de staat Portuguesa, regio Acarigua. Hierin worden jullie aangeklaagd wegens het deelnemen aan een manifestatie – u verklaart dat jullie louter in de buurt waren van deze manifestatie (CGVS, p. 11). Dit heeft geenszins te maken met het smokkelen van goederen wat nochtans de reden was van jullie eerste beweerde arrestatie (CGVS, p. 11). Dat jullie illegaal geneesmiddelen in het land zouden hebben gesmokkeld maar vervolgens worden aangeklaagd voor het deelnemen aan een manifestatie is opmerkelijk. Gezien wijdverspreide corruptie in het land hebben Venezolaanse documenten reeds een beperkte bewijswaarde en dienen deze ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Louter op zich kunnen deze de geloofwaardigheid van een relaas herstellen. Dit document over een deelname aan een manifestatie kan dan ook jullie relaas over afpersing door de Venezolaanse autoriteiten en justitie bezwaarlijk herstellen.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat jullie de rest van het afgesproken geld, 7000 dollar, niet betalen na jullie vrijlating (CGVS, p. 11, punt 118 en CGVS X, p. 12, punt 118). Toch blijft alles rustig tot aan de aanhouding van uw neef (CGVS, p. 16, punt 178 en 180). Tussen mei en september 2017 was alles normaal (CGVS X, p. 16, punt 151). Een maand na jullie vrijlating moest er 7000 dollar betaald worden, jullie deden dat niet. Gevraagd waarom de agenten niets ondernemen, antwoordt uw neef: "Ik denk dat het is omdat ze niets meer hadden om ons bang mee te maken. De tijd was al verstreken en ze konden de zaak niet meer gebruiken als pressiemiddel. Ik denk dat dat de reden is dat ze de zaak van Valencia gebruikt hebben (CGVS X, p. 16, punt 150). Het is vanwege die 7000 dollar, die niet betaald was, dat hij een tweede keer aangehouden werd, zo verklaart hij (CGVS X, p. 16, punt 152-153). Dat ze jullie lieten gaan met de afspraak dat jullie de rest zouden betalen maar dat ze, volgens uw neef, uiteindelijk de macht niet zouden hebben gehad om de rest van dat geld daadwerkelijk te vragen is maar weinig aannemelijk. Uw neef werd uiteindelijk gelokaliseerd omdat een rechtbank in de stad Valencia hem had laten seinen, dit gebeurde pas in september 2017 (CGVS, p. 17, punt 183 en CGVS X, p. 12, punt 118-119). Jullie betaalden gedurende maanden het resterende bedrag niet. Dat daar niet meteen gevolgen van komen is vreemd en doet vragen rijzen. De uitleg die uw neef daarvoor geeft kan niet overtuigen. Uw neef werd begin september aangehouden. Dat is zo'n 4 maanden na jullie vrijlating en dus ongeveer drie maanden na de deadline voor de betaling van de 7000 dollar. Het is opmerkelijk dat de agenten zo lang zouden wachten om iets te ondernemen. Dit kan er niet van overtuigen dat jullie daadwerkelijk gevisieerd werden door agenten van de CICPC.

Volgens C., de vrouw van J., had de advocaat jullie voorgesteld meteen van adres en telefoonnummer te veranderen. Dat hebben jullie dan ook onmiddellijk gedaan, zo verklaart zij. J. kwam bij haar wonen (CGVS X, p. 10, punt 110). U verhuisde echter niet (CGVS, p. 16, punt 179). Over de gebeurtenissen in de kantoren van de CICPC verklaart u verder: "Ik moest daar ook een adres opgeven, ik gaf het adres op van Tapa de Piedra. Ik woonde niet op dat adres, mijn neef wel. Dat is de reden waarom hij moest verhuizen (CGVS, p. 11-12, punt 118)." Enerzijds is het opmerkelijk dat uw neef de raad van de advocate opvolgde en verhuisde, maar u dat niet nodig vond. Dat u zijn adres opgaf en dat dit de reden was waarom hij moest verhuizen doet ook vragen rijzen. Het is ook weinig overtuigend dat de CICPC uw echte adres niet zou kunnen achterhalen. Hoe dan ook bleven jullie gewoon samen in jullie bedrijf werken (DVZ, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 12 en DVZ X, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 12). Verhuizen of een ander adres opgeven houdt dan ook weinig steek.

Twee ambtenaren van de CICPC hebben rechtstreeks geld aan u gevraagd. "Het waren twee ambtenaren, dat zijn degene waarmee ik het meest gesproken heb. Wat mijn neef betreft, ik denk dat het dezelfde waren (CGVS, p. 15, punt 162)." U verklaart hen niet te kennen, maar kent wel hun namen: B. en G. (p. 15-16, punt 158-171). Zij zijn ook de mannen die jullie opgepakt hebben (CGVS, p. 15, punt 164-166). In dat weekend hebt u verschillende keren contact met hen gehad. "[Zondag] was de laatste dag dat we hen zagen (CGVS, p. 21, punt 234-235)." Later verklaart u van B. te weten gekomen te zijn dat hij nu commissaris is, over G. weet u niets meer (CGVS, p. 22, punt 241). Uw neef verklaart echter geen specifieke personen binnen de CICPC te kennen (CGVS X, p. 19, punt 184). Jullie zijn door B. en G. opgepakt. U verklaart er verschillende keren contact mee te hebben gehad tijdens dat weekend, u denkt dat zij ook met uw neef gesproken hebben. Dat uw neef geen specifieke personen van de CICPC kent is gezien bovenstaande vaststellingen toch opvallend.

In mei 2017 zat u samen met J. vast, jullie werden samen afgeperst. Jullie waren die 7000 dollar samen verschuldigd. Toch werd enkel uw neef gearresteerd in september 2017. J. verklaart daarover: "Ik denk dat het is omdat er dan nog een van de twee vrij zou zijn om het geld te bekomen. Maar ik denk dat alleen, ik kan daar niet zeker van zijn. Hij is ook wel bedreigd. Ze hebben hem ook gezegd dat ze hem gingen gevangen zetten (CGVS X, p. 16, punt 157)." Op DVZ verklaart u dat zelf ook: "Daarnaast bedreigden ze mij en zeiden ze dat als we het geld niet gaven, ze mij zouden vermoorden en dat ze mijn neef gevangen zouden houden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." Uw verklaringen hierover op het CGVS zijn anders. U verklaart: "Ik weet het niet, waarom ze mij niet tegen hielden. Maar nadien sprak ik met de schoonbroer en er werd gezegd dat ik het geld moest gaan verzamelen. Anders zouden ze hem niet vrijlaten en mij komen zoeken. Daarom ben ik rond die periode uit Venezuela vertrokken (CGVS, p. 17, punt 185)." U vertrok zo'n twee weken na de aanhouding van J. naar Colombia (CGVS, p. 17, punt 186). Zelf verklaart u pas eind november, toen J. al vrijgelaten en alles betaald was, terug te zijn gekeerd naar Venezuela (CGVS, p. 17, punt 187-189). Uit uw paspoort blijkt echter dat u in 2017 regelmatig op en neer naar Colombia en Spanje ging, en zo ook reeds als eens op 19 oktober 2017, een tweetal weken voor uw neef werd vrijgelaten, terugkeerde (doc. 1, p. 10). Dat u verklaart naar het buitenland te zijn gevlucht uit vrees voor uw afpersers is, gezien de gegevens in uw paspoort, dan ook twijfelachtig.

Uw neef legt verder een rapport uit de databank van de CICPC, een vrijlatingsbrief uit november 2017 en het bevel om hem uit het systeem met gezochte personen te halen neer. Wat deze documenten betreft dient gezegd dat op basis hiervan hoogstens kan worden afgeleid dat uw neef ooit problemen had met de autoriteiten vanwege betrokkenheid bij drugsfeiten. Zoals reeds aangehaald is het niet geloofwaardig dat de nationale CICPC en de Venezolaanse justitie hem zouden betrekken bij een drugszaak waar hij niets mee te maken had, uit een volkomen ander deel van het land, en hem arresteren aan de grens van het land, louter om het overige bedrag van de afgesproken som te betalen, een klein half jaar na het eerste incident.

U verklaart dat er op 23 januari 2019 vijf gemaskerde personen naar uw zaak kwamen (CGVS, p. 18, punt 197-198). Zij hadden hun CICPC badges op (CGVS, p. 17, punt 199). Volgens uw neef ging het om twee mannen (CGVS X, p. 13, punt 122). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hierover verschillen. Voorts is het opmerkelijk dat de agenten naar J. vroegen (CGVS, p. 11, punt 112) terwijl ze foto's toonden van hem, diezelfde dag, op de betoging (CGVS X, p. 13, punt 122) en u net meedeelden dat ze wisten waar hij was. Dat ze u dan komen opzoeken en bedreigen met de vraag waar J. is om geld te bekomen van jullie houdt weinig steek.

U verklaart dat de zaak ermee gestopt is na 23 januari 2019, toen alles werd meegenomen (CGVS, p. 8, punt 80-81). C. verklaart hetzelfde (CGVS X, p. 7, punt 68). J. verklaart echter dat J.R., jullie zakenpartner (CGVS X, p. 5, punt 43), is gebleven toen jullie vertrokken. De zaak werkt nu niet meer maar is pas in december 2019 gestopt met de werkzaamheden (CGVS 19/16085, p. 6, punt 59-60). De inconsistentie tussen jullie verklaringen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van het incident van 23 januari 2019.

Uw dooppeter, J.R.A., was ook vennoot van de zaak (CGVS 19/16085, p. 5, punt 43). Hij is in Venezuela gebleven (CGVS X, p. 6, punt 59 en CGVS X, p. 6, punt 65). Jullie duiden financieel gewin aan als het hoofdmotief van de CICPC ambtenaren om jullie af te persen (CGVS, p. 20, punt 219 en CGVS 19/16085B, p. 15, punt 126). Jullie werden hun slachtoffer omdat jullie geld hadden (CGVS X, p. 19, punt 185). Ze willen u vermoorden omwille van geld (CGVS, p. 12, punt 129). Dat zij alleen in geld geïnteresseerd zijn blijkt ook uit hun eisen tijdens elk van de drie incidenten (CGVS, p. 11, punt 117-118, p. 17, punt 190 en p. 20-21, punt 226). U en uw neef hadden het goed omdat jullie zaak succesvol was (CGVS, p. 8, punt 86-87). Dat jullie andere vennoot gewoon in Venezuela kan blijven en de zaak tot in december 2019 de werkzaamheden voort kan zetten (CGVS X, p. 6, punt 59-60) is, gezien bovenstaande elementen, opmerkelijk.

U verklaart voorts te behoren behoorde tot de partij Primero Justicia. U hebt geen lidkaart. U legt wel een brief neer die stelt dat u militant was van de partij sinds 2002. U werkte binnen de partij voor L.P.,

een goeie vriend van uw moeder. U had geen nauwe band met de partij, wel met L.. Hij was vroeger volksvertegenwoordiger maar is gestopt en doet nu sociaal werk. U hielp hem en deed sociaal vrijwilligerswerk en bood logistieke steun. Zo vervoerde u bijvoorbeeld mensen en dingen. U deed dat een of twee keer per maand. U was niet zozeer met politiek bezig. U omschrijft zichzelf als een medewerker, een samenwerkend persoon. U was verbonden omdat u dat werk wilde doen, niet uit politieke motieven (CGVS, p. 9-10, punt 94-108).

Wat betreft het invoeren van medicijnen en andere zaken om te verdelen onder de bevolking dient erop gewezen dat, in het licht van bovenstaande vaststellingen, er reeds ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming. Bovendien leggen jullie hier vreemde verklaringen over af. Zo zegt u dat de invoer van die medicijnen legaal was omdat die op legale wijze verstuurd werden uit de Verenigde Staten (CGVS, p. 13). Uw neef J. zegt dan weer dat het illegaal was en dat er een wet is die de invoer van medicijnen zonder voorafgaande toestemming verbiedt (CGVS X, p. 15). Dergelijke inconsistente verklaringen doen dan ook twifelen aan jullie activiteiten. Bovendien is het vreemd dat uw neef niet op voorhand wist dat er een dergelijke wet bestond (CGVS X, p. 15). Dat jullie medicijnen zouden smokkelen maar niet zouden weten of dit al dan niet illegaal was is weinig aannemelijk.

U legt nog een mail neer aangaande een donatie van medicijnen aan een ziekenhuis in Venezuela. Deze mail, die aan uw zus zou zijn gericht, bewijst op geen enkele wijze dat u in mei 2017 medicijnen zou hebben vervoerd. Immers werd deze mail opgesteld in december 2016 en naar jullie doorgestuurd na jullie verzoek om internationale bescherming in 2019. Dat deze loutere communicatie van na jullie verzoek zou moeten aantonen dat jullie persoonlijk betrokken waren bij deze donatie van medicijnen in 2017 is niet overtuigend.

U legt ook nog een mail neer van mei 2018, eveneens gericht aan uw zus aangaande een zending met Mundo Nueva USA Logistics. Deze mail werd een dag later aan uw neef doorgestuurd. Er staat geen enkele verdere informatie in deze mails. Deze bewijzen dan ook niets.

Hoe dan ook, zelfs indien hier geloof aan zou worden gehecht, quod non, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een gekend politiek profiel heeft. Uit bovenstaande is ook gebleken dat u niet aannemelijk kan maken dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn deze activiteiten voor L.P..

Volledigheidshalve kan nog het volgende worden toegevoegd. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> en Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf, p. 37-40 en p. 59-60) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen

tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw vrijwilligerswerk voor Primero Justicia niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw voormalige activiteiten.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie. De grenskaart van Colombia kan tevens uw identiteit staven maar houdt verder geen betrekking op de door u aangehaalde motieven. Uit de foto's van uw zaak kan ook niets afgeleid worden. Er kan niet vastgesteld worden waar of wanneer ze genomen zijn, wiens zaak het is of dat CICPC agenten er alles hebben meegenomen, zoals u claimt. Dergelijke foto's kunnen eenvoudigweg in scene worden gezet en hebben dan ook beperkte bewijswaarde. Louter op zich kunnen deze de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen."

U haalt geen andere problemen in Venezuela aan. Jullie zijn allemaal om dezelfde redenen vertrokken (CGVS, p. 14, punt 126). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Venezuela aantonen.

Ook u legt een brief voor van de partij Primero Justicia waarin staat dat u militant bent sinds 2003. Ook u geeft aan dat u voornamelijk L.P. hielp en niet echt betrokken was bij politieke activiteiten (CGVS, p. 8). Zoals in de hierboven geciteerde beslissing in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw oom beschreven staat rijzen er twijfels bij jullie verklaringen aangaande jullie verklaringen over het smokkelen van medicijnen. Om verdere redenen zoals uitgezet in de beslissing van uw oom kan u aan de hand van uw beweerde band met Primero Justicia, zoals jullie deze zelf schetsen, niet aantonen vervolgd te zullen worden omwille van politieke redenen bij terugkeer naar Venezuela.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet ter discussie. Uw huwelijk, gestaafd door jullie huwelijksakte, wordt ook niet betwist.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U was sinds 2012 vennoot van een zaak in airconditioning. U werkte er fulltime. Naast uw oom Jh., uw vrouw C. (CGVS X, p. 7, punt 76) en J.R.A. en uzelf, werkten nog twee werknemers in de zaak. U verklaart dat de zaak zo'n 7 à 8 duizend dollar per maand binnenhaalde. Volgens C. ging het soms zelfs tot 15.000 dollar (CGVS X, p. 7, punt 72). Netto hield u maandelijks 800 à 1000 dollar over (CGVS, p. 5-6, punt 42-58). U had een eigen wagen (CGVS, p. 6, punt 52). U ging vaak op reis naar het buitenland, voornamelijk toeristisch (CGVS, p. 9-10, punt 100-104). U had een eigen appartement (CGVS, p. 7, punt 74-75).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel

over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Ten aanzien van de tweede verzoekende partij, mevrouw V.P.C.Y. (hierna: verzoekster):

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 7 januari 1976 in Acarigua (Portuguesa) in Venezuela geboren te zijn. U bent getrouwd met J.A.D.C. (CGVS X, OV X). U hebt een zoon uit een vorige relatie, hij woont in Peru. Uw laatste woonplaats in Venezuela was Complejo Habitacional Simon Bolivar in Acarigua.

U was secretaresse in de zaak van J., zijn oom Jh.E.C.G. (CGVS X, OV X) en J.R.A..

Op mei 2017 werden J. en Jh. aangehouden door CICPC agenten omdat zij medicijnen bij hadden. Ze werden naar het commissariaat gebracht. Ze werden er afgeperst, in ruil voor een som zouden ze worden vrijgelaten.

Op 4 september 2017 werd uw man aangehouden in San Antonio (Táchira). Er was een aanhoudingsbevel voor hem uit Valencia, het ging om een drugsmisdrif. In Valencia bleek dat hij werd aangehouden omdat er nog een schuld van 7000 dollar openstond van de vorige keer. Uiteindelijk werd er 8000 dollar betaald en uw man werd op 4 november 2017 vrijgelaten.

Op 23 januari 2019 kwamen mannen naar de zaak, u denkt dat ze van de CICPC waren. Jh. was er aanwezig. Ze hebben er alles meegenomen. Ze vroegen naar J.. Jh. belde u en waarschuwde jullie.

Op 27 januari vertrok u uit Venezuela, u ging naar Colombia. Op 21 april 2019 kwam u in België aan, hier diende u op 26 april 2019 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en geboorteakte, en jullie huwelijksakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als de oom van uw partner, Jh.E.C.G. (CGVS X, OV X). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt als volgt:

[...] [zie supra]

U haalt geen andere problemen in Venezuela aan. Jullie zijn allemaal om dezelfde redenen vertrokken (CGVS, p. 14, punt 126). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Venezuela aantonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en geboorteakte kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet ter discussie. Uw huwelijk, gestaafd door jullie huwelijksakte, wordt ook niet betwist.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U hebt tien jaar gewerkt als administratief assistent, meteen daarna ging u werken in de zaak van uw man J., zijn oom Jh. en J.R.. De zaak haalde maandelijks acht à negen duizend dollar binnen. Soms zelfs vijftien duizend dollar. U kreeg een vast maandloon en commissie (CGVS, p. 6, punt 57-74). U had een eigen appartement (CGVS, p. 5, punt 44-45). Uw man verklaart dat hij netto maandelijks 800 à 1000 dollar over hiel (CGVS X, p. 5-6, punt 42-58). Hij had een eigen wagen (CGVS X, p. 6, punt 52) en ging vaak op reis naar het buitenland, voornamelijk toeristisch (CGVS X, p. 9-10, punt 100-104). Hij had een eigen appartement (CGVS X, p. 7, punt 74-75).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het

overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de samenhang

De verzoekers zijn echtgenoten.

De bestreden beslissingen verwijzen grotendeels naar dezelfde motieven. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoekers en van verzoekers oom verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijkkluidend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de bestreden beslissingen.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In hun verzoekschriften beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. In hun verzoekschriften stellen verzoekers vooreerst als volgt:

“Verwerende partij verwijst integraal naar de beslissing die genomen werd in hoofde van de oom van verzoekende partij, de heer J.E.C.G. [...] Verzoekende partij verwijst dan ook naar de middelen zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift” (verzoekschrift verzoeker),

en:

“Verwerende partij verwijst integraal naar de beslissing die genomen werd in hoofde van de oom van de echtgenoot van verzoekende partij, de heer J.E.C.G. [...] Verzoekende partij verwijst dan ook naar de middelen zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift” (verzoekschrift verzoekster), waarna zij het verzoekschrift citeren dat verzoekers oom, de heer J.E.C.G., heeft ingediend, bij de Raad gekend onder rolnummer RvV X / IV. Als zodanig beschouwt de Raad de verwijzing naar de *“verzoekende partij”* in onderhavige verzoekschriften als een verwijzing naar verzoekers oom, de heer J.E.C.G.

3.3. In hun verzoekschriften betogen verzoekers dat de verwerende partij klaarblijkelijk de werking niet kent van de Venezolaanse autoriteiten en de *Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas* (hierna: de CICPC). Zij stellen dat het niet zo is dat men specifiek op zoek was naar verzoekers oom maar dat hij evenwel geseind stond. Toen verzoekers oom werd tegengehouden en men zag dat hij nog een bedrag van 7000 “euro” niet had betaald, bedacht men een manier om hem te kunnen arresteren en het geld te innen, aldus verzoekers. Zij stellen dat men een aanklacht zocht die men verzoekers oom kon aansmeren om hem onmiddellijk te kunnen arresteren en vast te houden zonder mogelijkheid om op borg vrij te komen. Een aanklacht betreffende een drugsdelict was dan ook de ideale manier om verzoekers oom te arresteren.

Verder stellen verzoekers dat de nationale CICPC een reden zocht om verzoekers oom af te persen. Indien men hem onmiddellijk van het verdelen van medicijnen zou beschuldigen, kon men hem niet zomaar op borg vrijlaten aangezien dit moest worden onderzocht. Daarom maakte men van de officiële

klacht "deelname aan betogingen" aangezien dat wel een onderhandelingsmarge liet om verzoekers oom, na het betalen van een geldsom, vrij te laten, aldus verzoekers. Zij betogen dat, om het restende bedrag te kunnen claimen, de CICPC een nieuwe reden nodig had om verzoekers oom te kunnen arresteren en aanhouden.

Inzake de medicijnen voeren verzoekers aan dat helemaal geen inconsistente verklaringen werden afgelegd. Zij stellen dat de medicijnen donaties zijn van de moeder van verzoekers oom uit de Verenigde Staten die in principe waren bedoeld voor persoonlijk gebruik, hetgeen zij ook hebben verklaard aan de CICPC.

Wat betreft de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheid betreffende de kantoren van de CICPC in Araure dan wel in Acarigua, betogen verzoekers dat de verwerende partij tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn en dat verzoeker en zijn oom werden vastgehouden in Araure en werden overgebracht naar de kantoren in Acarigua, zodat er helemaal geen tegenstrijdigheid is.

Betreffende de vrijlating van verzoeker en zijn oom stellen verzoekers in hun verzoekschriften als volgt: *"De onderhandelingen met betrekking tot de vrijlating van verzoekende partij en haar neef werden gevoerd door de advocaat. Hij vertelde hen dat zij - indien zij onmiddellijk een deel (3000 dollar) betaalden - zouden vrijgelaten worden en de rest zouden moeten betalen in de volgende maand. Echter, hij gaf hen ook het advies om na hun vrijlating van adres te veranderen, wat het voor de CICPC moeilijk zou maken om hen te vinden en zij zouden een nieuwe reden moeten vinden om verzoekende partij en haar neef opnieuw op te pakken en het geld te eisen (wat zij uiteindelijk ook hebben gedaan). Dat het vier maanden duurde voor de politie iets ondernam en dat dit vreemd lijkt voor verwerende partij, is niet iets dat haar kan verweten worden. Verzoekende partij bepaalt immers niet het doen en laten van de agenten."*

Inzake het advies om te verhuizen betogen verzoekers dat verzoekers oom niet op het adres woonde dat hij opgaf bij de CICPC en ook niet op het adres dat op zijn identiteitskaart stond en dat hij daarom niet gemakkelijk te traceren zou zijn. Verzoeker woonde wel op dat adres en volgde de raad van de advocaat op om te verhuizen.

Verder stellen verzoekers dat verzoekers oom de ambtenaren van de CICPC ook niet persoonlijk kende, dat hij hen enkel onder elkaar had horen praten en zo hun namen te weten was gekomen en dat verzoeker op het persoonlijk onderhoud niet op hun namen kon komen. Verzoekers begrijpen niet welke specifieke informatie zij hadden moeten geven over B. en G.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegd rapport uit de databank betogen verzoekers dat dit juist aantoont dat verzoeker en zijn oom de waarheid hebben verteld: verzoeker heeft immers geld moeten betalen om uit het systeem te worden gehaald als gevolg van de drugsgerelateerde beschuldigingen.

Inzake het aantal personen die op 23 januari 2019 naar hun zaak kwamen, betogen verzoekers dat de verwerende partij hen verkeerd heeft begrepen en stellen zij: *"er waren in totaal twee camionetten die naar het werk van verzoekende partij kwamen, daarin zaten 5 mannen (2 in de ene wagen, 3 in de andere)".* Zij menen dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt en tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn.

Verder stellen verzoekers met betrekking tot het bezoek van de agenten aan hun zaak dat de agenten naar verzoeker vroegen en zeiden dat ze wisten dat hij daar werkte. De foto's die de agenten toonden, waren volgens verzoeker genomen door infiltranten tijdens de betoging en overgemaakt aan de agenten. De agenten kwamen langs in de zaak en wilden verzoeker spreken. Verzoekers begrijpen het punt van de verwerende partij niet.

Betreffende het stopzetten van hun zaak, voeren verzoekers aan dat de verwerende partij hen verkeerd heeft begrepen. Zij stellen dat de zaak na 23 januari 2019 definitief is gestopt, maar dat J.R.A., de dooppeter van verzoekers oom, financiële moeilijkheden had en de zaak in april 2019 heropende doch maar weinig klanten had waardoor de zaak niet goed draaide en hij de zaak in december 2019 opnieuw sloot.

Verzoekers besluiten als volgt in hun verzoekschriften: *“Zoals blijkt doorheen de argumenten van verwerende partij, heeft zij zich enkel en alleen gefocust op futiliteiten en tegenstrijdigheden die er geen zijn. Verzoekende partij heeft hierboven alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd. Verwerende partij heeft een verkeerde appreciatie gemaakt van het relaas en de vrees van verzoekende partij. Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.”*

3.4. Vervolgens menen verzoekers dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen is in Venezuela en dat de humanitaire situatie er niet dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt, voeren verzoekers aan dat uit een rapport van UNHCR blijkt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. Zij wijzen ook op de schrijnende en mensonterende situatie in hun land van herkomst en betogen dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en hun veiligheid te garanderen. Zij stellen dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kunnen worden genegeerd.

Verzoekers citeren uit een artikel van *The New York Times* d.d. 22 april 2017.

Verder citeren verzoekers uit een rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties d.d. juni 2018 en uit het rapport *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR d.d. mei 2019. Zij betogen dat de situatie volgens UNHCR is verslechterd en dat mensen uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Verzoekers wijzen erop dat Venezuela kampt met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika, dat de cijfers van criminaliteit, afpersingen enzovoort opnieuw de hoogte inschieten en dat ook de corruptie toeneemt. Zij citeren dienaangaande uit het rapport *“Venezuela. Country Focus. Country of Origin Information Report”* van EASO van augustus 2020. Op basis van dit rapport stellen zij dat ook de humanitaire situatie in Venezuela er sterk op achteruit is gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen. Verzoekers stellen dat men zelfs niet genoeg verdient om te kunnen voorzien in de basisnoden. Verder voeren verzoekers aan dat de colectivo's er vrij spel krijgen, demonstranten viseren en elke vorm van oppositie de kop indrukken, desnoods met geweld en bedreigingen, alsook dat zij informatie krijgen doorgespeeld van de veiligheidsdiensten. Verzoekers stellen dat de slachtoffers geen enkele juridische grond hebben om zich te beschermen tegen de colectivo's. Verzoekers achten het onbegrijpelijk hoe de verwerende partij kan stellen dat zij, minstens, niet in aanmerkingen zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat de verwerende partij verwijst naar de COI Focus *“Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)”* van Cedoca van 1 juli 2019, *“doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft”*. Vervolgens citeren verzoekers uit voornoemde COI Focus en wijzen zij erop dat deze COI Focus het rapport van UNHCR citeert doch dat de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken, hetgeen zij onbegrijpelijk achten.

Verzoekers besluiten als volgt in hun verzoekschriften:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3.5. Verzoekers voegen bij hun verzoekschriften geen bijkomende stukken.

4. De nota met opmerkingen

4.1. De verwerende partij brengt in beide dossiers een nota met opmerkingen bij. In de nota met opmerkingen ingediend in verzoekers beroep stelt de verwerende partij onder meer als volgt:

“2.2.1 In casu is de commissaris-generaal vooreerst van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aangaande de verklaringen van verzoekende partij omtrent het smokkelen van medicijnen en de daaruit volgende problemen met de Venezolaanse autoriteiten waarbij er, onder meer, valselijke beschuldigingen ten aanzien van verzoeker zouden geuit zijn van betrokkenheid bij een drugszaak om hem af te persen. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet akkoord is met de verschillende pertinente motieven in de bestreden beslissing dienaangaande. Zij brengt echter geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Verzoekende partij beperkt zich louter tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse post-factum beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal waarmee zij echter niet vermag afbreuk te doen aan de uitgebreide en pertinente motieven van de bestreden beslissing die wijzen op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven.

2.2.2 De commissaris-generaal heeft verder vastgesteld dat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn beweerde engagement, voor zover geloofwaardig, voor Lorenzo Pina die lid is van de partij Primero Justicia, vervolging dient te vrezen door de Venezolaanse autoriteiten omwille van politieke redenen in geval van terugkeer naar zijn geboorteland. In deze wenst verweerder nog eens te herhalen dat het CGVS niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Verweerder benadrukt in deze dat uit de vaststellingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Daar verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat haar vrijwilligerswerk voor Primero Justicia niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties dat verzoekende partij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar voormalige activiteiten. De loutere stelling van verzoekende partij dat verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt waarbij zij vervolgens verwijst naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen kan geen ander licht werpen op de appreciatie door de commissaris-generaal.

2.2.3 Waar verzoekende partij wijst op de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst gezien de overheid er niet in slaagt om in de basisnoden te voorzien, herhaalt verweerder in navolging van de bestreden beslissing dat wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Verzoekende partij dient daarentegen aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Wat verzoeker betreft heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld : “U was sinds 2012 vennoot van een zaak in airconditioning. U werkte er fulltime. Naast uw oom Jhovanny, uw vrouw Claudia (CGVS X, p. 7, punt 76) en Jose Roberto Arena en uzelf, werkten nog twee werknemers in de zaak. U verklaart dat de zaak zo’n 7 à 8 duizend dollar per maand binnenhaalde. Volgens Claudia ging het soms zelfs tot 15.000 dollar (CGVS X, p. 7, punt 72). Netto hield u maandelijks 800 à 1000 dollar over (CGVS, p. 5-6, punt 42-58). U had een eigen wagen (CGVS, p. 6, punt 52). U ging vaak op reis naar het buitenland, voornamelijk toeristisch (CGVS, p. 9-10, punt 100-104). U had een eigen appartement (CGVS, p. 7, punt 74-75).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela,

persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

Gelet op bovenstaande vaststellingen is de commissaris-generaal terecht van mening dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekende partij laat de motivering over haar persoonlijk situatie volledig ongemoeid zodat deze dan ook onverminderd gehandhaafd blijft."

In de nota met opmerkingen ingediend in het door verzoekster ingediende beroep wordt een gelijkaardige uiteenzetting gegeven. Verder bespreekt de verwerende partij in beide nota's met opmerkingen de veiligheidssituatie in Venezuela in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2. Tevens zijn in deze nota's met opmerkingen weblinks opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van UNOCHA van juni 2018,
- de COI Focus "*Venezuela. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 4 april 2019,
- de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van Cedoca van 1 juli 2019,
- het rapport "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela. Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van UNOCHA van 5 juli 2019,
- het rapport "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken,
- het rapport "*Venezuela. Country Focus. Country of Origin Information Report*" van EASO van augustus 2020, en
- de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van Cedoca van 15 mei 2020.

4.3. Verder voegt de verwerende partij aan haar nota's met opmerkingen de volgende stukken toe:

- het artikel "*Venezuela now among the world's top five most corrupt countries*" van *Miami Herald* d.d. 23 januari 2020,
- het rapport "*Venezuela Corruption Report*" van *Risk&Compliance Portal* van augustus 2020,
- het rapport "*Venezuela*" van *Transparency International*,
- het rapport "*Global Corruption Barometer. Latin America & The Caribbean 2019. Citizen's Views and Experiences of Corruption*" van *Transparency International*, en
- een kopie van enkele bladzijden van het paspoort van verzoekers oom.

5. De aanvullende nota

5.1. Verzoekers brengen een aanvullende nota bij waaraan zij een Venezolaans krantenartikel met vertaling toevoegen.

5.2. De verwerende partij brengt tevens in beide dossiers een aanvullende nota bij, waarin zij de socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van Cedoca van 28 april 2021, en
- het rapport "*Venezuela. Country Focus. Country of Origin Information Report*" van EASO van augustus 2020.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekers voeren aan dat zij door de Venezolaanse autoriteiten worden geïsoleerd. Meer bepaald stellen zij dat er tegen verzoeker en zijn oom rechtszaken worden aangespannen teneinde geld van hen af te persen. Tevens wijzen zij op het engagement van verzoeker en zijn oom voor oppositiepartij Primero Justicia. Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

8.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 21 e.v.). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïsoleerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïsoleerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60).

Het loutere gegeven dat verzoekers vallen onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief waren, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigen te worden vervolgd of dat zij zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst. Deze individuele en concrete omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit wat volgt, zal blijken dat verzoekers geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maken.

8.3. Verzoekers houden voor dat verzoeker en zijn oom op 12 mei 2017 door de CICPC werden tegengehouden toen zij medicijnen vervoerden, dat zij vervolgens werden afgeperst door hen te beschuldigen van deelname aan een betoging, dat zij werden vrijgelaten toen zij 3000 dollar betaalden en beloofden de resterende 7000 dollar later te betalen, dat zij de resterende 7000 dollar niet betaalden, dat verzoeker op 5 september 2017 werd opgepakt in de staat Tachira nadat hij door een rechtbank in Valencia was geseind wegens drugsfeiten, dat zijn advocaat vertelde dat een bestaande drugszaak werd gebruikt teneinde hem de resterende 7000 dollar te doen betalen, dat verzoeker werd vrijgelaten na de betaling van 8000 dollar en dat mannen van de CICPC op 23 januari 2019 naar hun zaak kwamen op zoek naar verzoeker, waarna verzoekers uit Venezuela vertrokken.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de beweringen van verzoekers dat de Venezolaanse autoriteiten dermate ver zouden gaan dat zij verzoeker valselijk zouden betrekken bij een rechtszaak over drugsfeiten in een andere deelstaat van Venezuela, hierbij een ander politiekorps en een rechter zouden inschakelen en dit allemaal op poten zouden hebben gezet enkel om van verzoeker (en zijn oom) het relatief beperkte bedrag van 7000 dollar afpersingsgeld te bekomen. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de gebeurtenissen van mei 2017, september-november 2017 en 23 januari 2019, en het verband tussen die gebeurtenissen, zoals zij door u, uw neef J.A.D.C. (CGVS X, OV X) en zijn vrouw C.Y.V.P. (CGVS X, OV X) worden voorgesteld. Dit zou immers, volgens jullie verklaringen, het werk zijn de nationale CICPC in zijn geheel in samenwerking met de Venezolaanse justitie. Jullie werden in mei 2017 aangehouden in de buurt van een manifestatie wanneer jullie geneesmiddelen in het land brachten. Zij lieten jullie terug gaan na betaling van 3000 dollar met de afspraak dat jullie de overige 7000 dollar zouden betalen. Uw neef J. werd dan op 5 september 2017, een klein half jaar na het eerste incident, gearresteerd in San Antonio (Táchira), op 500 kilometer van Acarigua. Hij werd uiteindelijk overgeplaatst naar Valencia (CGVS, p. 17, punt 183 en CGVS X, p. 12, punt 118-120 en p. 18, punt 172), een reis van 675 kilometer. Daar zat hij in de cel, op 175 kilometer van Acarigua. Zijn advocaat had gesproken met mensen van de CICPC (CGVS X, p. 16, punt 152-153). "[De advocaat] had mij uitgelegd dat alles te maken had met het feit dat ik niet betaald had voor het incident van 12 mei. Ze hadden een zaak gezocht waar ik niets mee te maken had en wilden mij daar bij betrekken. Ze hadden gekozen voor een drugszaak, omdat dan het openbaar ministerie verplicht is automatisch een aanhoudingsbevel uit te schrijven (CGVS X, p. 12, punt 119)." Zo wilden ze J. aanhouden (CGVS X, p. 16, punt 153). Gewezen op de afstand tussen Acarigua en Valencia en gevraagd hoe de agenten uit Valencia betrokken zijn bij de afpersing van mei 2017, antwoordt J.: "Ik ben daar niet zeker van. Maar ze werken allemaal samen. Het is een nationaal korps. En op basis van wat mijn advocaat mij gezegd heeft. Kan ik afleiden dat ze een verre plaats kiezen zodat het voor de familie moeilijk is om je te komen bezoeken en ze zo weer druk kunnen uitoefenen (CGVS X, p. 17, punt 160)." U verklaart dat het in Valencia niet om dezelfde twee ambtenaren ging als de eerste keer (CGVS, p. 19, punt 209-211). U schetst het volgende beeld: "[...] Maar het gaat hier over een heel organisme. Het gaat dan zo, ze zeggen: luister, ik wil dat je die persoon gaat aanhouden. Dus ze doen dat niet daar ter plaatse. Ze houden je op een andere plek aan, omdat je eerder beschuldigd werd door degene die de opdracht gaf voor de aanhouding. Dus die persoon stelt zich met een andere entiteit in contact. Het is bijvoorbeeld alsof Brussel contact opneemt met Gent. [...]" (CGVS, p. 19, punt 212)." De rechter, die J. vrijliet na de betaling, zou betrokken geweest zijn bij de afpersing (CGVS X, p. 15-16, punt 145). Het is niet geloofwaardig dat de nationale CICPC en

de Venezolaanse justitie u zouden betrokken bij een drugszaak uit een volkomen ander deel van het land en u arresteren aan de grens om het overige bedrag van de afgesproken som te betalen, een klein half jaar na het eerste incident.

Dat zij dit voor hun plan bestaande rechtszaken zouden gebruiken en een officiële weg zouden volgens, waarbij alles vastgelegd werd met documentatie, houdt geen steek. De CICPC maakte gebruik van een bestaande drugszaak, J. werd gelinkt aan een zaak waar hij niets mee te maken had. Die zaak werd gebruikt om hem aan te kunnen houden (CGVS X, p. 12). In San Antonio werden hem die beschuldiging en het document dat vermeldde dat hij gezocht werd getoond. Ze hebben zijn vingerafdrukken en een foto van hem genomen. Hij is daar voor een rechter verschenen (CGVS X, p. 12, punt 119). Ook in Valencia verscheen J. voor een rechter, die een beslissing nam. Ook naar aanleiding van zijn vrijlating was er een rechtszitting en een rechterlijk bevel (CGVS X, p. 13, punt 121). Hij werd onschuldig verklaard voor de drugsfeiten. Hij legt daarover ook documenten voor, het bevel tot vrijlating en een bevel om hem uit het systeem van gezochte personen te halen (CGVS X, p. 17-18, punt 165-172). Dat dit allemaal in werking werd gesteld om jullie de zeven of acht duizend dollar te laten betalen, die jullie bij de allereerste afpersing nog niet konden betalen, is totaal niet aannemelijk.

Het grootse complot dat u beschrijft houdt nog minder steek gezien zij jullie de eerste keer wel gewoon konden oppakken en beschuldigen van deelname aan een demonstratie waarin jullie niet deelnamen, en vervolgens vasthielden tot jullie 3000 dollar betaalden (CGVS, p. 11 en 12, punten 116-118 en CGVS X, p. 11 en 12). Dat zij voor de betaling van het achterstallige bedrag dan plots een enorme officiële constructie moeten opzetten houdt geen steek.”

In hun verzoekschriften komen verzoekers dienaangaande in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet volstaat teneinde de geloofwaardigheid ervan *in concreto* te trachten te herstellen. Zoals hoger reeds opgemerkt (zie onder punt 3.2.) citeren verzoekers het verzoekschrift dat door verzoekers oom werd ingediend bij de Raad in het kader van diens beroep, zodat dient te worden aangenomen dat waar in onderhavige verzoekschriften de woorden “de verzoekende partij” worden gebruikt, deze betrekking hebben op verzoekers oom, temeer daar elders in de verzoekschriften verzoeker en verzoekster apart worden aangeduid als “de neef” en “de vrouw/echtgenote van de neef”. Het is in dit kader dan ook in tegenspraak met de eerdere verklaringen van verzoekers en verzoekers oom te stellen dat het de oom was die geseind stond en werd opgepakt in Tachira, terwijl zij allen eerder beweerden dat verzoeker zelf deze zaken onderging, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Waar verzoekers in hun aanvullende nota verwijzen naar een krantenartikel waaruit blijkt dat hotels in de Venezolaanse deelstaat Tachira de gastenlijsten aan de CICPC dienen door te geven en beweren dat het daarom niet te verwonderen is dat verzoeker in het oog sprong, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een verblijf in een hotel in Tachira en/of het gevisieerd worden omdat hij op een gastenlijst van een hotel stond dat aan de CICPC werd bezorgd. Het is overigens bezwaarlijk aannemelijk dat de CICPC de rechtszaak over de drugsfeiten op verzoeker zouden kunnen betrekken en het justitiële apparaat hiervoor zouden kunnen inschakelen omdat verzoeker toevallig op de gastenlijst van een hotel zou hebben gestaan. Voor het overige bevat het krantenartikel louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers’ persoonlijke, individuele situatie en volstaat dit artikel op zich dan ook niet teneinde de geloofwaardigheid van hun relaas alsnog *in concreto* te herstellen.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen van verzoekers en verzoekers oom de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas eens te meer ondermijnen:

“Over het eerste afpersingsincident kunnen nog enkele zaken worden opgemerkt. Op 12 mei 2017 werd u, in Araure, samen met uw neef J. tegengehouden door de CICPC. Zij ontdekten kisten met medicijnen bij jullie en namen jullie mee naar hun kantoren (CGVS, p. 11, punt 115-117). De agenten vroegen voor wie de medicijnen bestemd waren, u verklaart dat jullie hen vertelden: “[...] dat het om giften ging, uit Miami. Dat zijn giften die verzameld werden onder de Venezolanen daar (CGVS, p. 11, punt 116).” Uw neef verklaart echter: “Ze vroegen ons naar de facturen, maar die hadden we niet, want het was een donatie. Ze vroegen voor wie de medicijnen bestemd waren. We zeiden dat ze voor persoonlijk gebruik waren, want we wilden er niemand bij betrekken. Ze zeiden dat ze niet dom waren. Dat dat soort verzendingen heel vaak bedoeld was als donatie aan klinieken (CGVS X, p. 11, punt 115).” Volgens u vertelden jullie de agenten dat het om giften ging, volgens uw neef probeerden jullie dat net te ontkennen, jullie hadden de facturen niet. Volgens hem vertelden jullie dat de medicijnen voor persoonlijk gebruik waren. Jullie verklaring hierover is dus niet consistent en ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Jullie werden meegenomen naar de kantoren van de CICPC (CGVS, p. 14, punt 151). U verklaart "[b]ij het binnengaan van Araure (CGVS, p. 14, punt 154)" in de gevangenis, in de kantoren van de CICPC, te hebben gezeten (CGVS, p. 15, punt 155). Volgens uw neef was het Acarigua (CGVS X, p. 17, punt 159). Het CGVS erkent dat de twee steden aaneengesloten zijn, zoals uw neef ook bevestigt (CGVS X, p. 5, punt 38). Toch mag van twee mannen die er al jaren wonen (CGVS, p. 6, punt 55 en CGVS X, punt 6, punt 62) verwacht worden dat jullie weten waar het kantoor van de CICPC, waar jullie worden vastgehouden, ligt. Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hierover verschillen.

Uiteindelijk werden jullie vrijgelaten omdat er 3000 dollar betaald werd, op voorwaarde dat de rest later betaald zou worden (CGVS, p. 16, punt 175). Gevraagd hoe dat praktisch afgesproken werd, verklaart u: "Nee, wel zij zeiden dat wij dat binnen een bepaalde tijdspanne moesten verzamelen. Ze vroegen ons in welke tijdspanne wij dat konden. Maar wij hebben geen rechtstreeks akkoord bereikt (CGVS, p. 16, punt 176)." U bevestigt daarna dat zij jullie eigenlijk zonder afspraak rond de betaling van de rest van het geld lieten gaan (CGVS, p. 16, punt 177). Gevraagd hoe er afgesproken werd om de overige 7000 dollar te betalen, verklaart uw neef: "We moesten dat gewoon na een maand betalen (CGVS X, p. 16, punt 147)." Nogmaals gevraagd wat de afspraken daarrond waren, verklaart hij: "Ja, we moesten naar daar gaan en het afgeven (CGVS X, p. 16, punt 148)." Zijn vrouw C. verklaart dan weer: "Zij hebben gepraat met de advocate en een akkoord bereikt. Ze zouden nog drie duizend dollar moeten betalen, en dat zouden ze doen doorheen de maand (CGVS X, p. 10, punt 110)." Jullie spreken een bedrag van 10.000 dollar af met de agenten in ruil voor jullie vrijlating, maar betalen slechts 3000 dollar. Dit onder voorwaarde dat de overige 7000 nog betaald moet worden. Over hoe dat zou gebeuren zijn de verklaringen van uw neef beknopt en vaag. Zelf verklaart u dat er zelfs geen afspraken gemaakt werden en jullie gewoon vrijgelaten werden, wat weinig geloofwaardig lijkt. Ten slotte komen jullie verklaringen onderling niet overeen. Dit komt allemaal weinig overtuigend over en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen uit mei 2017 zoals zij door jullie voorgesteld worden."

In hun verzoekschriften trachten verzoekers de verklaringen van verzoeker en zijn oom over de medicijnen alsnog met elkaar te verzoenen. Zij beweren immers dat de medicijnen donaties waren van de moeder van verzoekers oom uit de Verenigde Staten en dat die in principe waren bedoeld voor persoonlijk gebruik, zoals zij ook ten overstaan van de CICPC zouden hebben verklaard. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en zijn oom blijkt echter dat zij elkaar wel degelijk tegenspreken. Verzoeker verklaarde immers dat zij aan de CICPC zeiden dat de medicijnen voor persoonlijk gebruik waren omdat er naar facturen werd gevraagd die zij niet hadden daar het om een donatie ging en zij niet wensten dat andere personen bij de zaak zouden worden betrokken (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11, punt 115), terwijl verzoekers oom verklaarde dat zij de CICPC juist wél verduidelikten dat de medicijnen een donatie waren (notities van het persoonlijk onderhoud oom, p. 11, punt 116 en p. 14, punt 148). Verzoekers oom verklaarde bovendien eerder dat hij in het kader van zijn vrijwilligerswerk voor L.P. van oppositiepartij Primero Justicia onder meer medische steun ging geven in armere buurten (notities van het persoonlijk onderhoud oom, p. 9, punt 104), hetgeen de bewering in onderhavige verzoekschriften dat de medicijnen "*in principe [waren] bedoeld voor persoonlijk gebruik*" eens te meer ondermijnt. Het is allerminst aannemelijk dat verzoekers en verzoekers oom in hun verzoekschriften plots *post factum* beweren dat de medicijnen die verzoeker en zijn oom bij hadden daadwerkelijk voor persoonlijk gebruik waren. Verzoeker en zijn oom verklaarden bovendien dat de medicijnen in de Verenigde Staten werden verzameld door verzoekers moeder en niet door de moeder van verzoekers oom (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8, punt 79; notities van het persoonlijk onderhoud oom, p. 13, punt 138), zoals zij in hun verzoekschriften beweren. Als zodanig spreken zij hun eerdere verklaringen nogmaals tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Inzake de plaats waar verzoeker en zijn oom werden vastgehouden, verklaarde verzoekers oom tijdens zijn persoonlijk onderhoud als volgt:

"In welke gemeente zat u in de gevangenis?

154. Bij het binnengaan van Araure.

Daar hebt u een weekend in de gevangenis gezeten?

155. Ja, in de kantoren van de CICPC." (notities van het persoonlijk onderhoud oom, p. 14-15, punten 154-155).

Verzoeker verklaarde daaromtrent als volgt tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

"De tweede keer zat u in Valencia, de eerste keer, waar zat u dan in de cel?

159. In Acarigua, Portuguesa." (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 17, punt 159).

Hieruit blijkt dat verzoeker en zijn oom elkaar wel degelijk tegenspreken over de plaats waar zij door de CICPC werden vastgehouden. De bewering in onderhavige verzoekschriften dat verzoeker en zijn oom in Araure werden vastgehouden en werden overgebracht naar de kantoren in Acarigua blijkt nergens uit

de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en zijn oom. Het betreft dan ook niet meer dan het *post factum* op gekunstelde wijze trachten te verzoenen van hun eerdere, tegenstrijdige verklaringen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Betreffende de afspraken die al dan niet met de CICPC werden gemaakt over de betaling van de resterende 7000 dollar afpersingsgeld, komen verzoekers in hun verzoekschriften in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet volstaat teneinde de motieven in de bestreden beslissingen dienaangaande *in concreto* te weerleggen. Te dezen merkt de Raad nog op dat verzoekers oom verklaarde dat hij en verzoeker rechtstreeks met de agenten van de CICPC onderhandelden over het afpersingsgeld (notities van het persoonlijk onderhoud oom, p. 15, punten 156-158) terwijl verzoeker verklaarde dat ze een advocaat moesten inschakelen omdat de CICPC dan de werkelijke reden van de aanhouding, namelijk geld afpersen, kenbaar konden maken aan de advocaat (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11, punt 116). Als zodanig blijken de verklaringen van verzoeker en zijn oom eens te meer onverzoenbaar. Dat verzoekers het doen en laten van de politie niet bepalen, zoals zij in hun verzoekschriften benadrukken, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het geenszins aannemelijk is dat de politie, nadat verzoeker en zijn oom de resterende 7000 dollar na een maand niet hadden betaald, in de door verzoekers geschetste context niets ondernamen en tot 5 september 2017 zouden wachten alvorens opnieuw actie te ondernemen.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat het allerminst aannemelijk is dat verzoeker blijkens de door hem voorgelegde notulen van de hoorzitting van 15 mei 2017 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier van verzoeker) werd vervolgd voor deelname aan een manifestatie, terwijl hij eerder werd aangehouden wegens het smokkelen van goederen, hetgeen des te meer klemt daar de bewijswaarde van Venezolaanse documenten omwille van de hoge corruptie in het land slechts relatief is:

“Ter staving van dit eerste incident legt u nog de notulen neer van de hoorzitting van 15 mei 2017 van de Strafrechtbank van eerste aanleg van de staat Portuguesa, regio Acarigua. Hierin worden jullie aangeklaagd wegens het deelnemen aan een manifestatie – u verklaart dat jullie louter in de buurt waren van deze manifestatie (CGVS, p. 11). Dit heeft geenszins te maken met het smokkelen van goederen wat nochtans de reden was van jullie eerste beweerde arrestatie (CGVS, p. 11). Dat jullie illegaal geneesmiddelen in het land zouden hebben gesmokkeld maar vervolgens worden aangeklaagd voor het deelnemen aan een manifestatie is opmerkelijk. Gezien wijdverspreide corruptie in het land hebben Venezolaanse documenten reeds een beperkte bewijswaarde en dienen deze ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Louter op zich kunnen deze de geloofwaardigheid van een relaas herstellen. Dit document over een deelname aan een manifestatie kan dan ook jullie relaas over afpersing door de Venezolaanse autoriteiten en justitie bezwaarlijk herstellen.”

Het voorgaande klemt des te meer daar verzoekers in hun verzoekschriften beweren dat de CICPC een reden zocht om verzoekers oom af te persen en hiervoor een officiële aanklacht wegens deelname aan betogingen opstelden omdat ze dan onderhandelingsmarge hadden om hem vrij te laten na betaling van een geldsom, hetgeen niet mogelijk zou zijn indien zij hem onmiddellijk zouden beschuldigen van het verdelen van medicijnen *“gezien dit moest worden onderzocht”*. Allereerst kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een aanklacht wegens deelname aan betogingen ook dient te worden onderzocht, zodat het geen steek houdt om omwille van die reden een valse aanklacht te fabriceren. Daarenboven brengen verzoekers geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat ingeval van een aanklacht wegens *“het verdelen van medicijnen”* geen vrijlating (op borg) mogelijk zou zijn en/of dat dit bij een aanklacht wegens *“deelname aan betogingen”* wel mogelijk zou zijn. Het betreffen dan ook louter blote beweringen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bovendien dat zij in mei 2017 werden gearresteerd omwille van de medicijnen en dat hetgeen zij toen aan het doen waren in de ogen van de regering ook daadwerkelijk illegaal was (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14-15, punten 133-134). Verzoekers oom verklaarde dan weer dat zij werden gearresteerd omdat de medicijnen die zij vervoerden volgens de agenten een twijfelachtige oorsprong hadden (notities van het persoonlijk onderhoud oom, p. 14, punten 148 en 150). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom nadien valselyk een aanklacht zou worden opgesteld over een manifestatie waaraan verzoeker en zijn oom niet hebben deelgenomen, terwijl zij wel werden betrapt op het (al dan niet illegaal) vervoeren van medicijnen en de CICPC dus eigenlijk geen nood had aan het fabriceren van een valse aanklacht. Dit klemt des te meer daar in de databank van de CICPC (map 'Documenten' in het administratief dossier van verzoeker, document 8) wordt vermeld dat verzoeker op 12 mei 2017 werd gearresteerd wegens bezit van onder andere *“farmaceutische specialiteiten”*. Aldus wordt de geloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas eens te meer ondermijnd.

Voorts stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vast dat verzoekers geen aannemelijke verklaringen afleggen over het talmen van de Venezolaanse autoriteiten nadat verzoeker en zijn oom de resterende 7000 dollar afpersingsgeld niet betaalden:

“Vervolgens dient opgemerkt te worden dat jullie de rest van het afgesproken geld, 7000 dollar, niet betalen na jullie vrijlating (CGVS, p. 11, punt 118 en CGVS X, p. 12, punt 118). Toch blijft alles rustig tot aan de aanhouding van uw neef (CGVS, p. 16, punt 178 en 180). Tussen mei en september 2017 was alles normaal (CGVS X, p. 16, punt 151). Een maand na jullie vrijlating moest er 7000 dollar betaald worden, jullie deden dat niet. Gevraagd waarom de agenten niets ondernemen, antwoordt uw neef: “Ik denk dat het is omdat ze niets meer hadden om ons bang mee te maken. De tijd was al verstreken en ze konden de zaak niet meer gebruiken als pressiemiddel. Ik denk dat dat de reden is dat ze de zaak van Valencia gebruikt hebben (CGVS X, p. 16, punt 150). Het is vanwege die 7000 dollar, die niet betaald was, dat hij een tweede keer aangehouden werd, zo verklaart hij (CGVS X, p. 16, punt 152-153). Dat ze jullie lieten gaan met de afspraak dat jullie de rest zouden betalen maar dat ze, volgens uw neef, uiteindelijk de macht niet zouden hebben gehad om de rest van dat geld daadwerkelijk te vragen is maar weinig aannemelijk. Uw neef werd uiteindelijk gelokaliseerd omdat een rechtbank in de stad Valencia hem had laten seinen, dit gebeurde pas in september 2017 (CGVS, p. 17, punt 183 en CGVS X, p. 12, punt 118-119). Jullie betaalden gedurende maanden het resterende bedrag niet. Dat daar niet meteen gevolgen van komen is vreemd en doet vragen rijzen. De uitleg die uw neef daarvoor geeft kan niet overtuigen. Uw neef werd begin september aangehouden. Dat is zo’n 4 maanden na jullie vrijlating en dus ongeveer drie maanden na de deadline voor de betaling van de 7000 dollar. Het is opmerkelijk dat de agenten zo lang zouden wachten om iets te ondernemen. Dit kan er niet van overtuigen dat jullie daadwerkelijk gevisieerd werden door agenten van de CICPC.”

Dat verzoekers het doen en laten van de politie niet bepalen, zoals zij in hun verzoekschriften benadrukken, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het geenszins aannemelijk is dat de politie, nadat verzoeker en zijn oom de resterende 7000 dollar na een maand niet hadden betaald, in de door verzoekers geschetste context niets ondernamen en tot 5 september 2017 zouden wachten alvorens opnieuw actie te ondernemen.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de raad van zijn advocaat om te verhuizen wel opvolgde maar dat zijn oom dit niet deed:

“Volgens C., de vrouw van J., had de advocaat jullie voorgesteld meteen van adres en telefoonnummer te veranderen. Dat hebben jullie dan ook onmiddellijk gedaan, zo verklaart zij. J. kwam bij haar wonen (CGVS X, p. 10, punt 110). U verhuisde echter niet (CGVS, p. 16, punt 179). Over de gebeurtenissen in de kantoren van de CICPC verklaart u verder: “Ik moest daar ook een adres opgeven, ik gaf het adres op van Tapa de Piedra. Ik woonde niet op dat adres, mijn neef wel. Dat is de reden waarom hij moest verhuizen (CGVS, p. 11-12, punt 118).” Enerzijds is het opmerkelijk dat uw neef de raad van de advocate opvolgde en verhuisde, maar u dat niet nodig vond. Dat u zijn adres opgaf en dat dit de reden was waarom hij moest verhuizen doet ook vragen rijzen. Het is ook weinig overtuigend dat de CICPC uw echte adres niet zou kunnen achterhalen. Hoe dan ook bleven jullie gewoon samen in jullie bedrijf werken (DVZ, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 12 en DVZ X, Verklaring DVZ, p. 7, vraag 12). Verhuizen of een ander adres opgeven houdt dan ook weinig steek.”

Waar verzoekers in hun verzoekschriften stellen dat verzoekers oom niet op het adres woonde dat hij bij de CICPC opgaf en evenmin op het adres vermeld op zijn identiteitskaart zodat hij niet gemakkelijk te traceren zou zijn, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht opmerkt dat de CICPC verzoekers en verzoekers oom ook gewoon op hun werk zouden kunnen aantreffen, zodat het opgeven van een ander adres of verhuizen hoe dan ook niet zou volstaan teneinde uit het vizier van de CICPC te kunnen blijven.

Tevens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vast dat verzoekers oom beweert dat hij de namen van de twee agenten kent die hen in mei 2017 hadden gearresteerd, terwijl verzoeker beweert geen specifieke personen van de CICPC te kennen:

“Twee ambtenaren van de CICPC hebben rechtstreeks geld aan u gevraagd. “Het waren twee ambtenaren, dat zijn degene waarmee ik het meest gesproken heb. Wat mijn neef betreft, ik denk dat het dezelfde waren (CGVS, p. 15, punt 162).” U verklaart hen niet te kennen, maar kent wel hun namen:

B. en G. (p. 15-16, punt 158-171). Zij zijn ook de mannen die jullie opgepakt hebben (CGVS, p. 15, punt 164-166). In dat weekend hebt u verschillende keren contact met hen gehad. "[Zondag] was de laatste dag dat we hen zagen (CGVS, p. 21, punt 234-235)." Later verklaart u van B. te weten gekomen te zijn dat hij nu commissaris is, over G. weet u niets meer (CGVS, p. 22, punt 241). Uw neef verklaart echter geen specifieke personen binnen de CICPC te kennen (CGVS X, p. 19, punt 184). Jullie zijn door B. en G. opgepakt. U verklaart er verschillende keren contact mee te hebben gehad tijdens dat weekend, u denkt dat zij ook met uw neef gesproken hebben. Dat uw neef geen specifieke personen van de CICPC kent is gezien bovenstaande vaststellingen toch opvallend."

In hun verzoekschriften beweren verzoekers dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet op de namen van de agenten kon komen, doch zulks blijkt geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 19, punt 184). Het betreft dan ook niet meer dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers oom inzake de bedreigingen die hij na de arrestatie van verzoeker in september 2017 zelf zou hebben ontvangen en inzake zijn reizen tussen Colombia en Venezuela:

"In mei 2017 zat u samen met J. vast, jullie werden samen afgeperst. Jullie waren die 7000 dollar samen verschuldigd. Toch werd enkel uw neef gearresteerd in september 2017. J. verklaart daarover: "Ik denk dat het is omdat er dan nog een van de twee vrij zou zijn om het geld te bekomen. Maar ik denk dat alleen, ik kan daar niet zeker van zijn. Hij is ook wel bedreigd. Ze hebben hem ook gezegd dat ze hem gingen gevangen zetten (CGVS X, p. 16, punt 157)." Op DVZ verklaart u dat zelf ook: "Daarnaast bedreigden ze mij en zeiden ze dat als we het geld niet gaven, ze mij zouden vermoorden en dat ze mijn neef gevangen zouden houden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5)." Uw verklaringen hierover op het CGVS zijn anders. U verklaart: "Ik weet het niet, waarom ze mij niet tegen hielden. Maar nadien sprak ik met de schoonbroer en er werd gezegd dat ik het geld moest gaan verzamelen. Anders zouden ze hem niet vrijlaten en mij komen zoeken. Daarom ben ik rond die periode uit Venezuela vertrokken (CGVS, p. 17, punt 185)." U vertrok zo'n twee weken na de aanhouding van J. naar Colombia (CGVS, p. 17, punt 186). Zelf verklaart u pas eind november, toen J. al vrijgelaten en alles betaald was, terug te zijn gekeerd naar Venezuela (CGVS, p. 17, punt 187-189). Uit uw paspoort blijkt echter dat u in 2017 regelmatig op en neer naar Colombia en Spanje ging, en zo ook reeds als eens op 19 oktober 2017, een tweetal weken voor uw neef werd vrijgelaten, terugkeerde (doc. 1, p. 10). Dat u verklaart naar het buitenland te zijn gevlucht uit vrees voor uw afpersers is, gezien de gegevens in uw paspoort, dan ook twijfelachtig."

In hun verzoekschriften voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal verder terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten, namelijk een rapport uit de databank van de CICPC, een vrijlatingsbrief en een bevel om hem uit het systeem van gezochte personen te schrappen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier van verzoeker), hoogstens aantonen dat verzoeker in aanraking kwam met de Venezolaanse autoriteiten wegens drugsfeiten doch geenszins dat dit kaderde in een opgezet spel teneinde het resterende afpersingsgeld te bemachtigen:

"Uw neef legt verder een rapport uit de databank van de CICPC, een vrijlatingsbrief uit november 2017 en het bevel om hem uit het systeem met gezochte personen te halen neer. Wat deze documenten betreft dient gezegd dat op basis hiervan hoogstens kan worden afgeleid dat uw neef ooit problemen had met de autoriteiten vanwege betrokkenheid bij drugsfeiten. Zoals reeds aangehaald is het niet geloofwaardig dat de nationale CICPC en de Venezolaanse justitie hem zouden betrekken bij een drugszaak waar hij niets mee te maken had, uit een volkomen ander deel van het land, en hem arresteren aan de grens van het land, louter om het overige bedrag van de afgesproken som te betalen, een klein half jaar na het eerste incident."

In hun verzoekschriften voeren verzoekers aan dat het rapport aantoont dat zij de waarheid vertellen omdat verzoeker geld heeft moeten betalen om uit het systeem te worden gehaald in het kader van de beschuldigingen wegens drugsfeiten. Uit het bevel om verzoeker uit het systeem van gezochte personen te schrappen (map 'Documenten' in het administratief dossier van verzoeker, document 10) blijkt evenwel dat verzoeker dient te worden geschrapt omwille van zijn vrijspraak in de drugszaak en dus geenszins omdat hij een geldsom zou hebben betaald. Dit laatste blijkt evenmin uit het rapport uit

de databank van de CICPC of de vrijlatingsbrief (map 'Documenten' administratief dossier verzoeker, documenten 8 en 9).

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht dat de verklaringen van verzoekers en verzoekers oom over hun zaak tegenstrijdig en onaannemelijk zijn:

“U verklaart dat er op 23 januari 2019 vijf gemaskerde personen naar uw zaak kwamen (CGVS, p. 18, punt 197-198). Zij hadden hun CICPC badges op (CGVS, p. 17, punt 199). Volgens uw neef ging het om twee mannen (CGVS X, p. 13, punt 122). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hierover verschillen. Voorts is het opmerkelijk dat de agenten naar J. vroegen (CGVS, p. 11, punt 112) terwijl ze foto's toonden van hem, diezelfde dag, op de betoging (CGVS X, p. 13, punt 122) en u net meedeelden dat ze wisten waar hij was. Dat ze u dan komen opzoeken en bedreigen met de vraag waar J. is om geld te bekomen van jullie houdt weinig steek.

U verklaart dat de zaak ermee gestopt is na 23 januari 2019, toen alles werd meegenomen (CGVS, p. 8, punt 80-81). C. verklaart hetzelfde (CGVS X, p. 7, punt 68). J. verklaart echter dat J.R., jullie zakenpartner (CGVS X, p. 5, punt 43), is gebleven toen jullie vertrokken. De zaak werkt nu niet meer maar is pas in december 2019 gestopt met de werkzaamheden (CGVS X, p. 6, punt 59-60). De inconsistentie tussen jullie verklaringen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van het incident van 23 januari 2019.

Uw dooppeter, J.R.A., was ook vennoot van de zaak (CGVS X, p. 5, punt 43). Hij is in Venezuela gebleven (CGVS X, p. 6, punt 59 en CGVS X, p. 6, punt 65). Jullie duiden financieel gewin aan als het hoofdmotief van de CICPC ambtenaren om jullie af te persen (CGVS, p. 20, punt 219 en CGVS X, p. 15, punt 126). Jullie werden hun slachtoffer omdat jullie geld hadden (CGVS X, p. 19, punt 185). Ze willen u vermoorden omwille van geld (CGVS, p. 12, punt 129). Dat zij alleen in geld geïnteresseerd zijn blijkt ook uit hun eisen tijdens elk van de drie incidenten (CGVS, p. 11, punt 117-118, p. 17, punt 190 en p. 20-21, punt 226). U en uw neef hadden het goed omdat jullie zaak succesvol was (CGVS, p. 8, punt 86-87). Dat jullie andere vennoot gewoon in Venezuela kan blijven en de zaak tot in december 2019 de werkzaamheden voort kan zetten (CGVS X, p. 6, punt 59-60) is, gezien bovenstaande elementen, opmerkelijk.”

Waar verzoekers in hun verzoekschriften stellen: *“er waren in totaal twee camionetten die naar het werk van verzoekende partij kwamen, daarin zaten 5 mannen (2 in de ene wagen, 3 in de andere)”*, trachten zij nogmaals hun eerdere tegenstrijdige verklaringen *post factum* op gekunstelde wijze met elkaar te verzoenen. Noch verzoeker, noch zijn oom verklaarden tijdens hun persoonlijk onderhoud dat er twee bestelwagens naar hun werk kwamen met in de ene bestelwagen twee mannen en in de andere bestelwagen drie mannen. Verzoeker vermeldde weliswaar twee bestelwagens maar maakte maar melding van twee mannen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13, punt 122), terwijl zijn oom het enkel had over vijf gemaskerde personen (notities van het persoonlijk onderhoud oom, p. 18, punten 197-198).

Wat betreft verzoeker is het wel degelijk onaannemelijk dat agenten van de CICPC met foto's van verzoeker tijdens zijn deelname aan een betoging die dag naar hun werk komen en aan zijn oom vragen waar verzoeker is, terwijl zij dit op dat moment reeds konden weten. Temeer daar verzoekers in hun verzoekschrift beweren dat de foto's door infiltranten werden gemaakt en zij dus in staat moeten zijn geweest om verzoeker te lokaliseren. Het houdt dan ook geen steek dat zij verzoekers oom zouden moeten vragen waar hij is teneinde geld van hem af te persen.

Wat betreft het sluiten van hun zaak, komen verzoekers opnieuw met een blote *post factum*-bewering aanzetten, die duidelijk na reflectie tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissingen. Zij beweren immers dat zakenpartner J.R.A. na 23 januari 2019 financiële moeilijkheden kende en de zaak daarom heropstartte, dat de zaak echter niet goed draaide en dat hij de zaak in december 2019 opnieuw sloot. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers en/of verzoekers oom hiervan melding zouden maken indien zij over het sluiten van hun zaak worden bevraagd, *quod non*.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog stellen dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt en zich alleen focust op futiliteiten en tegenstrijdigheden die er geen zijn, dient vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat er wel degelijk sprake is van verschillende tegenstrijdigheden die bovendien betrekking hebben op kernelementen van verzoekers' vluchtrelaas.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen

en tot de zijne gemaakt. Als zodanig maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij door de Venezolaanse autoriteiten worden geïdendeerd in het kader van een afpersingszaak.

8.4. Met betrekking tot het vrijwilligerswerk dat verzoeker en zijn oom deden voor L.P., een lid van oppositiepartij Primero Justicia, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht vast dat, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van hun voorgehouden problemen met de CICPC (zie *supra*), zij niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij hierdoor in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten komen, temeer daar inconsistente verklaringen de geloofwaardigheid van deze activiteiten ondermijnen:

“U verklaart voorts te behoren behoorde tot de partij Primero Justicia. U hebt geen lidkaart. U legt wel een brief neer die stelt dat u militant was van de partij sinds 2002. U werkte binnen de partij voor L.P., een goeie vriend van uw moeder. U had geen nauwe band met de partij, wel met L.. Hij was vroeger volksvertegenwoordiger maar is gestopt en doet nu sociaal werk. U hielp hem en deed sociaal vrijwilligerswerk en bood logistieke steun. Zo vervoerde u bijvoorbeeld mensen en dingen. U deed dat een of twee keer per maand. U was niet zozeer met politiek bezig. U omschrijft zichzelf als een medewerker, een samenwerkend persoon. U was verbonden omdat u dat werk wilde doen, niet uit politieke motieven (CGVS, p. 9-10, punt 94-108).

Wat betreft het invoeren van medicijnen en andere zaken om te verdelen onder de bevolking dient erop gewezen dat, in het licht van bovenstaande vaststellingen, er reeds ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming. Bovendien leggen jullie hier vreemde verklaringen over af. Zo zegt u dat de invoer van die medicijnen legaal was omdat die op legale wijze verstuurd werden uit de Verenigde Staten (CGVS, p. 13). Uw neef J. zegt dan weer dat het illegaal was en dat er een wet is die de invoer van medicijnen zonder voorafgaande toestemming verbiedt (CGVS X, p. 15). Dergelijke inconsistente verklaringen doen dan ook twifelen aan jullie activiteiten. Bovendien is het vreemd dat uw neef niet op voorhand wist dat er een dergelijke wet bestond (CGVS X, p. 15). Dat jullie medicijnen zouden smokkelen maar niet zouden weten of dit al dan niet illegaal was is weinig aannemelijk.

U legt nog een mail neer aangaande een donatie van medicijnen aan een ziekenhuis in Venezuela. Deze mail, die aan uw zus zou zijn gericht, bewijst op geen enkele wijze dat u in mei 2017 medicijnen zou hebben vervoerd. Immers werd deze mail opgesteld in december 2016 en naar jullie doorgestuurd na jullie verzoek om internationale bescherming in 2019. Dat deze loutere communicatie van na jullie verzoek zou moeten aantonen dat jullie persoonlijk betrokken waren bij deze donatie van medicijnen in 2017 is niet overtuigend.

U legt ook nog een mail neer van mei 2018, eveneens gericht aan uw zus aangaande een zending met Mundo Nueva USA Logistics. Deze mail werd een dag later aan uw neef doorgestuurd. Er staat geen enkele verdere informatie in deze mails. Deze bewijzen dan ook niets.

Hoe dan ook, zelfs indien hier geloof aan zou worden gehecht, quod non, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een gekend politiek profiel heeft. Uit bovenstaande is ook gebleken dat u niet aannemelijk kan maken dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn deze activiteiten voor L.P..”

In hun verzoekschriften voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind. Verzoekers komen immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie. Zoals hoger gesteld, dienen verzoekers de door hen aangehaalde problemen omwille van hun voorgehouden politieke profiel *in concreto* aannemelijk te maken. De hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Met betrekking tot de overige door verzoekers en verzoekers oom voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie. De grenskaart van Colombia kan tevens uw identiteit staven maar houdt verder geen betrekking op de door u aangehaalde motieven. Uit de foto's van uw zaak kan ook niets afgeleid worden. Er kan niet vastgesteld worden waar of wanneer ze genomen zijn, wiens zaak het is of dat CICPC agenten er alles hebben meegenomen, zoals u claimt. Dergelijke foto's kunnen eenvoudigweg in scene worden gezet en hebben dan ook beperkte bewijswaarde. Louter op zich kunnen deze de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.”

En in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker:

“Ook u legt een brief voor van de partij Primero Justicia waarin staat dat u militant bent sinds 2003. Ook u geeft aan dat u voornamelijk L.P. hielp en niet echt betrokken was bij politieke activiteiten (CGVS, p. 8). Zoals in de hierboven geciteerde beslissing in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw oom beschreven staat rijzen er twijfels bij jullie verklaringen aangaande jullie verklaringen over het smokkelen van medicijnen. Om verdere redenen zoals uitgezet in de beslissing van uw oom kan u aan de hand van uw beweerde band met Primero Justicia, zoals jullie deze zelf schetsen, niet aantonen vervolgd te zullen worden omwille van politieke redenen bij terugkeer naar Venezuela.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet ter discussie. Uw huwelijk, gestaafd door jullie huwelijksakte, wordt ook niet betwist.”

En in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster:

“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en geboorteakte kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen. Die staat niet ter discussie. Uw huwelijk, gestaafd door jullie huwelijksakte, wordt ook niet betwist.”

Dienaangaande voeren verzoekers geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in hun verzoekschriften. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind en worden zij door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.6. Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in *in concreto* aannemelijk dat zij omwille van hun politieke activiteiten door de Venezolaanse autoriteiten werden gevisieerd.

Gelet op de individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van hun politieke activiteiten in het verleden.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers omwille van hun profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben.

8.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8.8. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

8.9. Waar verzoekers zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkwijst

alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de verzoekschriften, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punten 8.2.- 8.5. en stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende:

"U was sinds 2012 vennoot van een zaak in airconditioning. U werkte er fulltime. Naast uw oom Jh., uw vrouw C. (CGVS X, p. 7, punt 76) en J.R.A. en uzelf, werkten nog twee werknemers in de zaak. U verklaart dat de zaak zo'n 7 à 8 duizend dollar per maand binnenhaalde. Volgens C. ging het soms zelfs tot 15.000 dollar (CGVS X, p. 7, punt 72). Netto hield u maandelijks 800 à 1000 dollar over (CGVS, p. 5-6, punt 42-58). U had een eigen wagen (CGVS, p. 6, punt 52). U ging vaak op reis naar het buitenland, voornamelijk toeristisch (CGVS, p. 9-10, punt 100-104). U had een eigen appartement (CGVS, p. 7, punt 74-75).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

In hun verzoekschriften komen verzoekers dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat op zich evenwel niet teneinde *in concreto* aan te tonen dat zij ingeval van terugkeer naar Venezuela zouden terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie waardoor zij niet in staat zouden zijn om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

8.10. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaat Lara, waarvan verzoekers afkomstig zijn, niet wordt gekenmerkt door een specifieke situatie van verhoogd crimineel geweld in vergelijking met andere delen van Venezuela. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie in de deelstaat Lara is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekers om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in de verklaarde regio van herkomst van verzoekers, namelijk Lara, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

10. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens betrekking heeft op een volgend verzoek om internationale bescherming, *quod non in casu*, laten zij na te duiden op welke wijze zij dit artikel geschonden achten. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers' beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS